

Moravskoslezský den 21. 6. 1996

Hra o vztahu matky a syna, která vyústí v tragédii

Premiéra s nejdelším titulem

Nejdelší titul ze všech premiér, které se odehrají tento víkend v Ostravě, Opavě a Olomouci, má hra, kterou uvádí v premiérovém klubu ostravské **Divadlo Petra Bezruče**.

Dnes na 19. hodinu je připravena americká černá groteska **Tatínku, ubohý tatínku, maminka tě pověsila v šatníku a mně je tak smutno z pera Arthura Kopita**. Hra je charakterizována jako pseudoklasická tragická fraška tradičně francouzsky zvrhlá, ve které je řešen vztah matky a syna, jenž

je díky své matce izolován od normálního světa. Situace vede syna ke hledání cesty ke svobodě a nakonec k tragickému činu. Režie představení se ujal V. Klemens, výprava je dílem M. Roszkopfové, hudbu složil pedagog ostravské konzervatoře E. Schiffauer. V jednotlivých rolích pak dnes večer před publikem předstoupí M. Hradská, R. Seidl, jako host L. Žáčková, studentka ostravské konzervatoře, M. Čížek, J. Mazák, J. Novák-Wajda. Nevděčnou roli tatínka na sebe vzal R. Kolečák. (jk)

Tón představení udává M. Hradská

Absurdně ladná groteska je žánr, který není ve scénické produkci ostravského Divadla Petra Bezruče ničím výjimečným. Spíše by se dalo říci, že je již řadu let její příznačnou součástí.

TEREZA DAVIDOVÁ

Obvykle se tady hrám tohoto typu sympaticky daří vzbudit zájem mladého publika a stát se promyšleně stimulujícím podnětem k přemýšlení o lidech a světě kolem nás. Není tomu jinak ani v případě „pseudoklasické tragické frašky“ z šedesátých let amerického autora Arthura L. Kopita „Tatínku, ubohý tatínku, maminka tě pověsila v šatníku a mně je tak smutno“ (dramaturgie Petra Kohutová). Už samotný název dává tušit, že se v této inscenaci nebude rozvíjet realisticky názorný příběh. A následně zhlédnutí nás pak přesvědčí o tom, že ono tušení bylo správné.

Režisér Václav Klemens totiž cití textem předepsanou dramatickou polohu té v podtitulu inzerované „francouzské tradiční zvrhlosti“

Na snímku z inscenace (zleva) Lucie Žáčková j. h., Miluše Hradská a Radim Seidl.

Foto: TOMÁŠ ČVANČARA

velmi přesně a tragikou ojněnou komiku nezvyklých situací dokáže odměřovat jako „na lékárnických vahách“. S racionálně vykalkulovaným dopadem a proporcionálně dávkovanou imaginací.

Tu také důsledně vyžaduje po hercích, kteří tento požadavek na-

plňují s ukázněností a tvárnou vynalézavostí. Zejména Miluše Hradská jako Pani Rosepettle se v nezvyklé poetické rovině pohybuje se suverénní samozřejmostí a působivou koncentrovaností. Udává celé inscenaci tón a její výkon se pozitivně odráží i v partnerské souhře

s dalšími účinkujícími. Nejmarkantněji je to možno sledovat na výkonu mladého talentovaného herce Radima Seidla v roli jejího syna Jonathana Rosepettla, který svého neurotizovaného mladíka vystavěl s pozoruhodnou dávkou výrazové bohatosti. S jistotou a stylovou přesností ztvárňuje Miloslav Čížek svého Admirála Roseaboeva. Rozálii vytváří hostující Lucie Žáčková, v dalších menších rolích vystupují Jan Mazák, Josef Novák - Wajda a Roman Koleňák j. h. Zdařilou výpravu obstarala se scénograficky osobitým rukopisem Marta Roszkopfová. Velmi působivou součástí inscenace je scénická hudba Edwarda Schiffauera. Texty songů napsal Tomáš Vůjtek, pohybovou spolupráci realizoval Jan Mazák.

V překladu Josefa Váši máme tedy možnost se seznámit s opravdovou zdařilou ukázkou dramatiky, která svého času nezřídka obecenstvo šokovala, aby po více jak čtvrt století se její formy staly až jakousi „postmoderní klasikou“.